radeis

bpost
PB-PP
BELGIE(N) - BELGIQUE

rode adviezen, **denkpistes** en **eisen** van en voor **senioren**

DAGPRIJZEN IN WOONZORGCENTRA ONDER CONTROLE?

DE JAARLIJKSE MONITORING VAN DE DAGPRIJZEN HEEFT NOOD AAN NUANCE

DE JAARLIJKSE MONITORING VAN HET AGENTSCHAP ZORG EN GEZONDHEID BRENGT DE PRIJSEVOLUTIE VAN DE DAGPRIJZEN IN ALLE VLAAMSE WOONZORGCENTRA IN BEELD.
De gemiddelde dagprijs op 1 mei 2018 bedroeg € 57,59, dat is 2,29 % meer dan in 2017. Dat is de laagste stijging sinds de monitoring in Vlaanderen werd ingevoerd. De ABVV Senioren stellen zich vragen bij de huidige positieve beeldvorming rond de dagprijzen van de Vlaamse woonzorgcentra. Er is nood aan een kanttekening bij de cijfers van het Agentschap Zorg en Gezondheid.

lees verder op de volgende blz.

VLAAMS ABVV

IN DIT NUMMER

3 Interview met Ewald Engelen: "De strijd tegen klimaatverandering is een klassenstrijd."

7 Tentoonstelling: 'Prenten in de eeuw van Bruegel" in Bozar

9 'Wist je dat' en 'Rood kruiswoord'

10 Rood roest niet: Antonia Flores Murillo

1
2019

Linx+

Ook hebben we nog een lekker ROOD RECEPT op pagina 8.

Ontdek het binnenin...

EDITO

Waarde Kameraad,

"Iedere maand honderden euro's aan je kinderen vragen, dat kan toch niet de bedoeling zijn?" Aan het woord is José Anthonissen uit Deurne in Het Nieuwsblad van 18 maart jl. José is 89, heeft een pensioen van 1.200 euro en moet 2.100 euro per maand betalen voor haar rusthuis. Elke maand komt ze 1.000 euro te kort.

Zoals José zijn er velen. Liefst 3 op 4 ouderen komen niet toe met hun inkomen om de rusthuisfactuur te betalen. Dat is niet omdat ze het geld door ramen en deuren naar buiten smijten. Dat is het gevolg van politieke keuzes. De keuze voor een laag pensioen en voor een commercialisering van de sector.

Als Vlaams ABVV willen we hier verandering in zien. Daarom sluiten we ons aan bij de federale eis om het minimumpensioen te verhogen naar 1.500 euro per maand. En vragen we in ons eigen memorandum 'De mensen niet de markt' een lagere rusthuisprijs door de invoering van een maximumfactuur.

Met ons memorandum zetten we ook een extra politiek uitroepteken achter de campagne #zorgzonderzorgen van ABVV-senioren. Met 7.000 handtekeningen lieten jullie massaal jullie bezorgdheid horen over de betaalbaarheid en toegankelijkheid van de ouderenzorg.

Niemand verdient het na een vol leven met een lege portemonnee geconfronteerd te worden. Daar maken we met zijn allen niet meer dan terecht een belangrijke zaak van.

Ik wens jullie veel leesgenot.

Caroline Copers
afgevaardigd bestuurder Linx+

EVEN STILSTAAN

Het belang van nuance

Laten we even stilstaan bij de jaarlijkse monitoring van de prijzen van het Agentschap Zorg en Gezondheid. De gemiddelde dagprijs op 1 mei 2018 bedroeg € 57,59 of 2,29 % meer dan in 2017. Zonder het meerekenen van de consumptieprijsindex (1,82 %) bedraagt de reële stijging van de dagprijzen 0,47 %. Dat is volgens het Agentschap de laagste stijging van de dagprijzen sinds de monitoring in het leven werd geroepen drie jaar geleden.

Dat de stijging van dagprijzen min of meer onder controle lijken te komen vinden we als ABVV Senioren positief nieuws. De Vlaamse Sociale bescherming, de prijscontroles en het infrastructuurforfait zijn daar medeverantwoordelijk voor. Toch heeft het nieuws van het Agentschap Zorg en Gezondheid nood aan een portie nuance.

Veel bewoners en familieleden zitten na het lezen van dergelijke nieuwsberichten nog steeds met een heel wrang gevoel. De dagprijs mag dan minder hard stijgen, ze was al heel hoog. De rushtuisbarometer van de socialistische mutualiteiten maakte dat duidelijk, 3 op de 4 ouderen komen niet toe met hun inkomen om de rusthuisfactuur te betalen. De gemiddelde maandprijs van € 1728 voor een woonzorgcentrum blijft een gigantisch bedrag, een belangrijke nuance.

Dat die rusthuisfactuur meer bedraagt dan de gemiddelde dagprijs van € 57,59 (verblijf, verpleging en de maaltijden) wordt vaak vergeten. Extra kosten, zoals voor de kapper of de was, worden niet meegerekend in de berekeningen van het Agentschap Zorg en Gezondheid. Dat die extra kosten daarbovenop niet worden geplafonneerd is zorgwekkend, een belangrijke nuance.

De bevoegdheid over de dagprijs van woonzorgcentra is sinds 2014 overgeheveld van het federale naar het Vlaamse niveau. In 2016 leverde dat voor het eerst betrouwbare en volledige data over de dagprijzen in woonzorgcentra. Dat het nog maar de derde monitoring betreft, lijkt ons een belangrijke nuance.

We blijven als seniorenorganisatie van het ABVV hameren op een betaalbare rusthuisfactuur voor iedereen. Transparantie over dagprijzen en supplementen, een maximumfactuur op de extra kosten, automatische toekenning van sociale rechten én een degelijke investering in de ouderenzorg kunnen daar voor zorgen. Zolang dat niet gebeurt zullen meer en meer mensen de rusthuisfactuur niet meer kunnen betalen, dat kunnen de ABVV Senioren niet toelaten. Samen strijden wij voor een betaalbare rusthuisfactuur zonder nuances.

Caroline Cocquyt
coördinator Linx+

"De strijd tegen klimaatverandering is een klassenstrijd."

Interview met Ewald Engelen

Terwijl de Belgische burger de straat opkomt voor het klimaat en de koopkracht, blijft het activisme in Nederland op een laag pitje, iets waar Ewald Engelen het moeilijk mee heeft: 'Ik ben oprecht jaloers op de massale betogingen en stakingen in jouw land'. Alhoewel de Belgische burger bij de pinken blijft als het over groene of sociaaleconomische thema's gaat, het is onvoldoende, 'Er wordt te veel gesproken, er is te weinig strijd!'. In Nederland tracht hij het publieke debat alvast aan te zwengelen met zijn vlijmscherpe columns over de losbandigheid van de economische elite.

"Burgers, vakbonden, politieke partijen en de media zijn de traditionele politiek-economische kennis over klassenverhoudingen volledig vergeten, en daar maak ik mij grote zorgen over."

Ewald Engelen

INFO Geboren op 15 januari 1963 te Otterlo, Nederland. Hoogleraar financiële geografie aan de Universiteit van Amsterdam. Is columnist voor De Groene Amsterdammer, Follow the Money en MO*Magazine. Lid van de Partij voor de Dieren. Doet aan hardlopen.

Kunt u zich even voorstellen aan onze lezers, wie is Ewald Engelen?

"Ik ben hoogleraar financiële geografie aan de universiteit van Amsterdam. Daarnaast ben ik gepromoveerd tot politiek en sociaal filosoof. Ik heb een enorme interesse opgewekt voor het hedendaags kapitalisme en de rol van de financiële sector daarin. Dat heeft veel te maken met het jaar 2008 (de financiële crisis) waarin honderden miljarden euro's werden geïnvesteerd in de banken om ze overeind te houden. Het onderzoek dat ik daarnaar heb gevoerd heeft mij tot crisisexpert gebombardeerd. Veel van mijn academisch werk gaat namelijk over de crisis en de wijze waarop de financiële sector geprobeerd heeft, dankzij enorme lobbymacht, om het status quo te behouden. Ik schrijf columns in 'De Groene Amsterdammer', Follow the money en 'Mo-magazine', en heb al enkele boeken geschreven. Zo tracht ik het publieke debat aan te zwengelen."

Met uw laatste boek 'Het is klasse, suffie, niet identiteit' bent u daar alvast in geslaagd.

"We hebben in Nederland heel veel

lees verder op volgende blz.

publiek debat over identiteitskwesties, maar we hebben eigenlijk vrij weinig berichtgeving noch discussie over politieke economie. Burgers, vakbonden, politieke partijen en de media zijn de traditionele politiek-economische kennis over klassenverhoudingen volledig vergeten, en daar maak ik mij grote zorgen over."

In uw column van(14 februari 2019 'Het kapitalismesprookje van Max Roser en Bill Gates' refereert u naar het World Economic Forum in Davos. Men pakt daar graag uit met grafiekjes die aantonen dat het nog nooit zo goed is gegaan met de mensheid. Hebben ze gelijk?

"Het grootste probleem is dat we allemaal een set van vooronderstellingen hebben over de wereld waarop we rondlopen. We gaan er van uit dat morgen altijd beter is dan vandaag en dat vandaag beter is dan gisteren. Dat idee van vooruitgang zit heel diep in ons brein gegrift. Tegelijkertijd hebben we de neiging om te zoeken naar bewijzen die deze vooronderstellingen steeds opnieuw bekrachtigen. We zien dan enkel data, ontwikkelingen en gebeurtenissen die erop lijken te wijzen dat we inderdaad vooruitgang creëren. Het klopt dat sommige zaken beter gaan zoals levensverwachting en onderwijs, maar anderzijds klopt het tegendeel ook. Het gaat namelijk barslecht met het milieu en de biodiversiteit, de internationale en grootschalige exploitatie, dat bestaat dankzij het kapitalisme en dat uitbuiting in de hand werkt, heeft nog nooit zo veel schade aangericht aan de natuur. In Nederland worden maar liefst 650 miljoen dieren op jaarbasis geslacht om vervolgens wereldwijd te worden geëxporteerd. We kappen op grote schaal regenwouden in Latijns-Amerika en Indonesië. Dit is ecologische achteruitgang van een ongekend niveau. Dan kunnen we toch moeilijk zeggen dat het goed gaat met de mensheid?"

Wat denk je dan als een Bill Gates uitpakt met grafieken die aantonen dat de extreme armoede is gedaald?

"Bill Gates en trawanten veronderstellen bij een daling van de extreme armoede dat het aantal mensen die met minder dan 1,90 dollar per dag moeten rondkomen fors gedaald is. Jason Hickel laat in zijn boek *The Divide* duidelijk zien dat de ongelijkheid in de middeleeuwen schromelijk overschat werd en dat de ongelijkheid nu schromelijk onderschat wordt. Dat roept vragen op over het narratief van vooruitgang, namelijk dat het altijd beter gaat met ons. Veel mensen ervaren het vandaag niet beter dan vroeger, integendeel. In Nederland is er al 40 jaar een stagnatie van het gemiddelde besteedbare inkomen, dat wil zeggen dat Nederlanders er eigenlijk al veertig jaar lang niet op vooruit gaan. Eigenlijk kun je dit doortrekken naar een groot deel van de wereld, de burgers zijn er niet op vooruit gegaan ondanks de stevige groei van het BBP in de verschillende landen. Daarnaast is de publieke dienstverlening er al zeker niet beter op geworden, kijk maar naar de gezondheidszorg, de kinderopvang en het onderwijs. Dat maakt dat mensen zich ontzettend ongerust maken over de toekomst van hun kinderen en kleinkinderen, en dat is zeer terecht."

Heeft Rutger Bregman met zijn tussenkomst over 'taxes, taxes, taxes' op het World Economic Forum in Davos dan gelijk? Zijn belastingen de sleutel naar een milieuvriendelijke en een solidaire wereld?

"Hij heeft volkomen gelijk. De ongelijkheid wordt in stand gehouden door de verscheidene ontwijkingstechnieken die bijvoorbeeld de Belgische en Nederlandse overheden aanbieden. Grote bedrijven zijn nog nooit zo rijk geweest als nu, ze zitten werkelijk op hopen geld waarmee ze geen blijf weten. Ze doen vreemde overnames, betalen hun aandeelhouders riante bedragen en ze ontwijken miljarden euro's en dollars naar financiële paradijzen. Daarnaast daalt, in het teken van belastingsconcurrentie met buurlanden, sinds de jaren 70 de vennootschapsbelasting of winstbelasting in Europa. De economische elite krijgt er met andere woorden nog cadeaus bovenop."

"Het grote probleem is dat grootvervuilers, multinationals en de economische elite veel zeggenschap hebben over de politieke besluitvorming en dat de transitiekosten bij de gewone man komen te liggen. De strijd tegen klimaatverandering is een klassenstrijd."

Ewald Engelen

Daar zit het geld voor de transitie naar hernieuwbare energie?

"Het zijn de multinationals die historisch gezien het meest hebben bijgedragen aan de CO2-uitstoot in de wereld. Shell, het Brits-Nederlandse oliebedrijf, is bijvoorbeeld verantwoordelijk voor maar liefst 2% van alle historische uitstoot (te beginnen van het midden van de 19de eeuw tot nu). Zij zijn verantwoordelijk voor de slechte toestand van het klimaat en het milieu, wel dan moeten zij dat opruimen. Je kan dan ook niet meer uitleggen aan de bevolking dat oliemaatschappijen tot op vandaag overheidssubsidies krijgen om olie op een goedkope manier te produceren en te verkopen. Men moet komaf maken met die subsidies en dat geld investeren in hernieuwbare energie. Op die manier krijg je draagvlak bij de gewone man en vrouw. Dat draagvlak krijg je niet door de kosten bij de gewone man en vrouw te leggen, want dan krijg je sociale protesten en gele hesjes. Het grote probleem is dat grootvervuilers, multinationals en de economische elite veel zeggenschap hebben over de politieke besluitvorming en dat de transitiekosten bij de gewone man komen te liggen. De strijd tegen klimaatverandering is een klassenstrijd."

Hoe pak je die scheeftrekking van belastingen het best aan? Op Europees niveau?

"Je kan dit niet aanpakken op Europees niveau omdat Europa geen bevoegdheid heeft op gebied van belastingen, dit moet dus nationaal gebeuren. In de politiek is er meer en meer aandacht voor het introduceren van een rijkentaks, kijk maar naar de voorstellen van Corbyn in Groot-Brittannië, de Democratische Partij in de Verenigde Staten en de SP in Nederland. Dat zal niet volstaan en dus moet men de kasreserves van de grote bedrijven mobiliseren. Men moet de grote bedrijven voor een keuze zetten: ofwel belasten wij het weg voor jullie, ofwel moeten jullie investeren in de mensen en het milieu. Maar ook de vennootschapsbelasting moet opnieuw omhoog, bedrijven gebruiken infrastructuur, materieel en immaterieel (maatschappelijke rust, hoogopgeleide beroepsbevolking, wegennet, riolering, gas, ...) en dat moet gewoonweg betaald worden. Daarom pleit ik voor een nieuw sociaal contract tussen arbeid en kapitaal, maar met de toevoeging van een derde speler, 'de natuur'."

Kan dat nieuw sociaal pact tussen arbeid, kapitaal en natuur, gerealiseerd worden via een sterk en duurzaam sociaal overleg tussen de sociale partners?

"Persoonlijk vind ik dat er veel te veel overleg plaatsvindt, zeker hier in Nederland. Dat heeft er toe geleid dat de vakbonden zich veel te veel vereenzelvigd hebben met de beleidsagenda van de factor kapitaal. Het kapitaal klopt steevast op diezelfde nagel van moordende concurrentie met de buurlanden en de wereld, zij willen dus de kosten reduceren. Als die kosten niet naar beneden kunnen (zoals lonen verlagen) dan vertrekken deze bedrijven. Dat is pure chantage waarin de vakbonden veel te veel in mee zijn gegaan sinds de jaren 70. In Nederland zijn de vakbonden medeschuldig geweest aan de stagnatie van de inkomens. Neen, er wordt veel te veel gesproken tussen kapitaal en arbeid. Volgens mij gaat het nieuwe sociale contract een uitkomst worden van harde confrontaties. In die zin bewonder ik de algemene staking van 13 februari (2019) van de Belgische vakbonden, kon dat maar in Nederland."

Een oproep die de duizenden klimaatbrossers en klimaatbetogers graag zullen horen.

"Ik vind de klimaatdemonstraties echt fantastisch. Ik begrijp volkomen dat je je grote zorgen maakt over je eigen toekomst en dat je politici verwijt dat ze zich veel te weinig aantrekken van de urgentie. De kritiek die ze krijgen vind ik schokkend. De argumenten die gegeven worden waarom ze dit onzin vinden zijn gewoon onbegrijpelijk. Dat ze op school zouden moeten zitten en op die manier het klimaat kunnen redden is gewoon belachelijk. Op school word je klaargestoomd voor de werkvloer (*Learning to Labour*, boek van Paul Willis), het is veel beter dat jongeren leren om burger te

Ewald Engelen op de "Reinform Greek solidarity rally" in 2015 © GUIDO VAN NISPEN / CC-BY-2.0

zijn, en dat doe je door te demonstreren. Het argument dat de klimaatbrossers constant op hun mobieltjes zitten, verre vliegreizen doen en dineren in de McDonalds, is ook gewoon flauwekul. Wie van ons is er in deze wereld consistent? Wie van ons slaagt erin om overal waar mogelijk zijn of haar ecologische voetafdruk zo klein mogelijk te maken? Dat kan ook gewoon niet als we in een samenleving leven die gestoeld is op het oude paradigma. Het nieuwe paradigma is nu pas zichtbaar aan het worden: een kaart met veganistisch eten, vleesvervangers, de schade van een vliegtuigvlucht afkopen met een boompje, ... deze dingen geven aan dat we evolueren naar een nieuw paradigma. Tot slot, zijn er nog steeds mensen die beweren dat er geen klimaatverandering plaatsvindt. Ik weet niet hoe je dat nog durft zeggen. Het wetenschappelijk bewijs is overweldigend, er is gewoon spraken van temperatuurstijging, klimatologische veranderingen en achteruitgang van de biodiversiteit die veroorzaakt worden door ons productiesysteem."

"Ik pleit voor een nieuw sociaal contract tussen arbeid en kapitaal, maar met de toevoeging van een derde speler, 'de natuur'."

Ewald Engelen

Is er in Nederland een draagvlak voor klimaatprotesten of algemene stakingen?

"Nederland is geen demonstratieland en dat verbaast mij echt enorm. Mijn politieke hart juicht als ik naar het activisme in België kijk. Dat heeft volgens mij heel veel te maken met de consensusoriëntatie van de Nederlandse politiek. Het klimaatbeleid is te veel uitbesteed aan het overleg tussen de sociale partners. Er wordt te veel gesproken, er is te weinig strijd!"

Is de strijd voor het klimaat en de strijd tegen het kapitaal te vaak vergeten door de linkse partijen?

"Absoluut, men is de klassenstrijd volledig vergeten. De jaren 80 en 90 waren de jaren van het neoliberalisme, kansengelijkheid, de derde weg en mondialisering, waarbij dat laatste werd gezien als een natuurwet met winnaars en verliezers. Men legde toen heel hard de nadruk op onderwijs en daarin verschilden de linkse partijen niet van de conservatieven en de liberalen. De mondiale economische orde heeft zo veel vrij spel gekregen dat het vandaag heel moeilijk is geworden om greep te krijgen op de factor kapitaal. Zij hebben nu gekregen wat ze wilden: flexibele arbeidsmarkt, overheidssubsidies, publiek gefinancierde onderzoek en ontwikkeling, minder belastingafdrachten, ... en toch is de werkgelegenheid van veel multinationals volledig verdwenen. Dat hebben de linkse partijen laten gebeuren."

Lag de focus van links te veel op identiteit?

"De identiteitsdenkers hebben gelijk als ze zeggen dat er nog veel discriminatie bestaat tegenover mensen met een migratieachtergrond, vrouwen, holebi's, ... maar meer dan de helft van je achterstand heeft te maken met klasse. Men heeft in de academische wereld het begrip klasse volledig gemarginaliseerd. Alle emancipatorische energie ging naar de positie van migranten op de arbeidsmarkt, erkenning van andere seksuele voorkeuren, enzovoort, maar de factor arbeid werd volledig vergeten. De linkse partijen, maar ook media en universiteiten, hebben veel kennis over identiteit, maar niet meer over politiek-economische zaken zoals belastingontwijking en bankenzaken. We praten eindeloos over de Islam, maar een handjevol mensen praat over de achterkant van het kapitalisme."

Iets anders dan, het valt op dat u in het brexit-debat positief ingesteld bent over de plannen van het Verenigd Koninkrijk om de Europese Unie te verlaten.

"Het is een positieve kans voor het Verenigd Koninkrijk om een socialere weg op te gaan, maar de vraag blijft of ze deze kans ook gaan grijpen. Europa is nu éénmaal niet onze vriend, nationale staten zijn veel te veel gebonden aan het keurslijf van de Europese Unie. Europa laat het bijvoorbeeld niet toe dat er in crisistijd een Keynesiaans begrotingsbeleid wordt gevoerd waarbij de publieke vraag de wegvallende private vraag kan opvangen. Maar ook de ecologische crisis kan enkel opgelost worden als er massaal geïnvesteerd kan worden in hernieuwbare energie. En dat zie ik de Europese Unie als ik eerlijk ben niet snel eisen van haar lidstaten, gegijzeld als ze is door het grootbedrijf. Zie bijvoorbeeld de lakse houding van de Europese Commissie in het dossier van dieselgate. Dus daarom ben ik ontzettend benieuwd naar de ontwikkelingen binnen het Verenigd Koninkrijk."

het nieuwe boek van Ewald Engelen: 'Het is klasse, suffie, niet identiteit!' (€17,95)

Zou een 'Sociaal Europa' u op andere gedachten kunnen brengen?

"Het zou fantastisch zijn mocht Europa socialer worden, maar dan moet er ontzettend veel veranderen aan de huidige werking van de Europese Unie, dat zie ik niet snel gebeuren."

CULTUUR

Prenten in de eeuw van Bruegel

Expo in BOZAR van 27 februari tot 23 juni 2019

Het is 450 jaar geleden dat Pieter Bruegel de Oude overleed, een van de belangrijkste schilders van de zestiende eeuw. Naar aanleiding van het herdenkingsjaar werpt BOZAR in het voorjaar een blik op de artistieke productie in Brussel en Antwerpen tijdens het tijdperk van Bruegel.

Met *Prenten in de eeuw van Bruegel* zoomt BOZAR in op de prentdrukkunst, het revolutionaire nieuwe medium dat in de zestiende eeuw de wereld veroverde. Vandaag kennen we Pieter Bruegel vooral als schilder, maar hij maakte in zijn tijd naam en faam dankzij gravures van zijn tekeningen. Bruegel was een ware pionier van de grafische kunsten, maar hij was lang niet de eerste of de enige: zijn grafische oeuvre is maar het topje van de ijsberg. In de schaduw van deze reus zijn nog vele andere pareltjes op papier te ontdekken.

Prenten in de eeuw van Bruegel is een coproductie met de Koninklijke Bibliotheek van België. De expo schetst een levendig beeld van de prentproductie in de Zuidelijke Nederlanden in het tijdperk van Bruegel, met talloze prenten (etsen, burijngravures en houtsnedes) van Bruegel en zijn tijdgenoten zoals Lucas van Leyden, Albrecht Dürer, Pieter Coecke van Aalst, Michiel Coxcie…

De bloeiende handelsstad Antwerpen groeide in de zestiende eeuw uit tot het onbetwiste centrum van de prentdrukkunst. Pieter Bruegel de Oude was actief in Antwerpen vanaf 1554 tot aan zijn verhuis naar Brussel in 1563. Hij maakte er diverse ontwerpen voor gravures in opdracht van mecenas Hiëronymus Cock van het gerenommeerde uitgevershuis In de Vier Winden. Dankzij de verspreiding en voortdurende herdrukken van die prenten werd Bruegels werk bekend en populair in heel Europa, zijn schilderijen werden slechts door een handvol mensen in levende lijven gezien. De tentoonstelling bevat vele zeldzame en zelden getoonde stukken. Tot de hoogtepunten behoren meesterlijke bladen van Dürer en Lucas van Leyden. *De Neushoorn* van Dürer (hieronder) werd een iconisch beeld en werd tot in de 17de eeuw gedrukt. Andere prenten maken indruk door hun ongewone formaat.

© KBR-Prentenkabinet, S.I 13946

Jan Cornelisz Vermeyen, Het Spaans bordeel, ets, 1545. KBR - Prentenkabinet, S.II 23411

ROOD RECEPT

Amandel-kokospudding

Zelfgemaakte pudding, wie voelt de nostalgische kriebels niet bovenkomen? De geur van het kokende puddingmengsel ruiken, de pot van boven tot onder uitlikken met de vingers (of de lepel voor de propere kameraden onder ons) en dan de smaakvolle koude of warme pudding opeten met een petit-beurrekoekje, je zou voor minder van uw melk zijn. Wij gaven het klassieke puddingrecept een moderne toets. De kokos en amandelpoeder geven een nieuw smakenpallet aan een van de meest nostalgische desserten, kokerellen maar, u zal er geen spijt van hebben.

INGREDIËNTEN VOOR 2

- *300 ml kokosmelk*
- *60 gram amandelpoeder*
- *70 gram suiker*
- *20 gram maïszetmeel*
- *1 kaneelstokje*
- *1 steranijs*
- *3 cm verse gember*
- *Voor de topping: granaatappelpitjes, kokosrasp, amandelschilfers en rozenwater (hoeveelheden naar eigen goesting)*

BEREIDING

- Schil en rasp de gember.
- Doe de kokosmelk in een kookpan met dikke bodem.
- Voeg de geraspte gember, het kaneelstokje en de steranijs toe.
- Breng het mengsel aan de kook en voeg de suiker en het amandelpoeder toe.
- Los de maïzena op in een weinig koud water en voeg al roerend toe aan de pudding.
- Laat enkele minuutjes doorkoken tot de pudding bindt.
- Voeg 2 tot 3 druppeltjes rozenwater toe (optioneel), verwijder het kaneelstokje en de steranijs.
- Giet de pudding in glaasjes en laat afkoelen.
- Rooster de amandelschilfers en het kokosraspel in een pannetje, laat even afkoelen en strooi over de glaasjes. Werk verder af met granaatappelpitjes.

WIST JE DAT...

De helft van de **TALEN** met uitsterven bedreigd is? 3660 van de ongeveer 7000 bekende talen zouden binnen enkele generaties uitgestorven zijn. Veel van deze talen hebben niet meer dan 1000 sprekers. Slechts 950 van de bedreigde talen worden nog door kinderen gesproken.

40 procent van alle **INSECTENSOORTEN** de volgende decennia zullen verdwijnen als we niet ingrijpen? Dat blijkt uit een analyse van Kris Wyckhuys en een Australische collega in Biological Conservation. Insecten zijn wereldwijd uitermate belangrijk in de natuurlijke en landbouwkundige ecosystemen. "Men zou op grote schaal moeten overstappen van chemische naar biologische bestrijding van plaaginsecten", concludeert Wyckhuys.

Eén van de slechts zes beelden die het Paaseiland hebben verlaten met de **MERCATOR** naar België is gekomen. Het Paasbeeld kan je bekijken in het KMKG aan het Jubelpark in Brussel, in een zaal die rond het 2,6 m hoge beeld werd gebouwd. De Mercator is intussen als museum in Oostende te bezoeken. Allebei een uitstap waard! (FOTO © WWW.VISITOOSTENDE.BE)

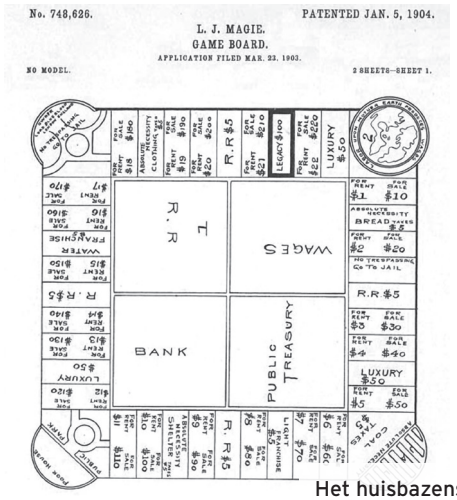

Het huisbazenspel (The Landlord's Game), de voorloper van **MONOPOLY**, werd bedacht door Lizzie Magie in 1903? Zij wou illustreren dat onroerendgoedspeculanten hun huurders uitmolken. (FOTO © WIKIPEDIA)

De moai of de beelden op **PAASEILAND** weldegelijk een levensbelangrijke functie hadden? Volgens een nieuwe studie die verscheen in het wetenschappelijk tijdschrift Plos One zouden de beelden de weg naar drinkbaar water in de buurt van kustgebieden aanwijzen.

ROOD KRUISWOORD

1. Een wijk in de gemeente Genk waar in 1966 zware rellen uitbraken door de naderende sluiting van de lokale steenkoolmijn.
2. Achternaam van de auteur van het nieuwe boek 'Het is klasse, suffie, niet identiteit!'
3. De bijnaam van de Brabantse kunstschilder Pieter Brueghel de Oude.
4. Dit Polynesisch eiland in de Grote Oceaan is bekend door de honderden Moai (beelden) die er te vinden zijn. Sommige beelden zijn negen en een halve meter hoog.
5. Deze Don is net als Antonia Flores Murillo (interview Rood Roest Niet) geboren in La Mancha, Spanje. Zijn avonturen werden door de Spaanse schrijver Cervantes in een roman gegoten.
6. Vlaamse student die een dag in de week actie voert tegen de klimaatverandering.
7. Deze Juan is een Venezolaanse oppositieleider die eist dat president Maduro zo snel mogelijk aftreedt. Hij is sinds 5 januari voorzitter van het Venezolaanse parlement.
8. Gemeente in Oost-Zwitserland waar de jaarlijkse bijenkomst van het World Economic Forum plaatsvindt.

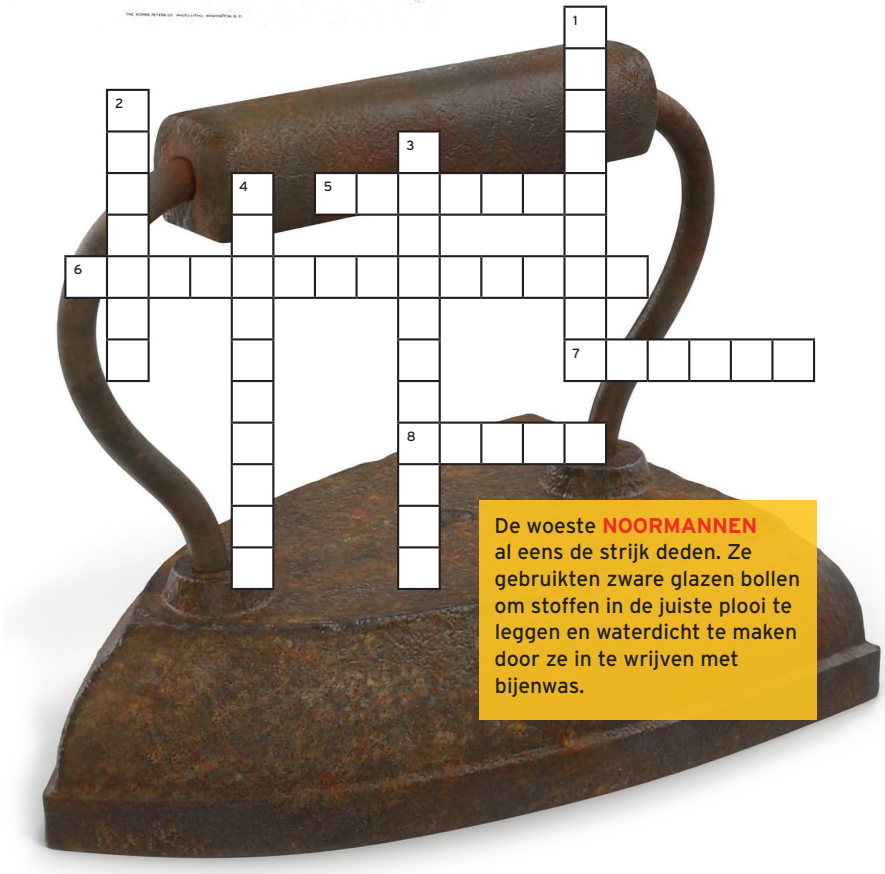

De woeste **NOORMANNEN** al eens de strijk deden. Ze gebruikten zware glazen bollen om stoffen in de juiste plooi te leggen en waterdicht te maken door ze in te wrijven met bijenwas.

ROOD ROEST NIET

Een syndicaliste die haar mannetje staat.

ROOD ROEST NIET!

Interview met Antonia Flores Murillo

GEBOREN op 18 juni 1957 in Solana del Pino (Castia la Mancha), Spanje.

LOOPBAAN 1971-1978: bediende in supermarkt. 1978-1979: klusjesvrouw in opzoekingscentrum. 1980-2014: arbeidster in de Chemie (Techniplex).

FUNCTIES secretaris van de ondernemingsraad, lid van CPBW, syndicaal afgevaardigde, nu lid van Regionale, Provinciale en Vlaamse Seniorencommissie van het Vlaams ABVV. Lid van Seniorenwerking AC Gent, Federale AC en Gendercommissie AC.

HOBBIES de vakbond, kleinkinderen en heel veel lezen.

Ben je in een rood nest geboren?

"Ja, ik heb dat toch wel meegekregen met de genen, maar het verhaal is complexer. Mijn moeder was afkomstig van Granada en was heel socialistisch, terwijl mijn vader eigenlijk uit een republikeinse familie kwam. Ze streden uiteindelijk wel voor hetzelfde: een degelijk loon, goeie huisvesting en sociale bescherming voor de arbeiders. Het republikeinse is er uiteindelijk uitgegroeid toen we naar Frankrijk verhuisden. Daar was de communistische vakbond heel sterk, zeker onder de mijnwerkers, het beroep van mijn vader. Mijn vader heeft dan veel rode invloeden opgedaan en in de Limburg (de mijnen van Zwartberg) werd hij uiteindelijk een overtuigd rood syndicalist. Een leuke anekdote: tijdens de betogingen in Zwartberg moest ik alles voor hem vertalen, waardoor ik al op heel jonge leeftijd de sociale strijd leerde kennen."

Was jouw vader in Spanje ook al syndicalistisch ingesteld?

"De drang naar het syndicalisme zat ingebakken bij mijn vader, ook in het toenmalige Spanje. Mijn vader had een grote verantwoordelijkheidszin, daardoor had hij vaak conflicten met de Franse ingenieurs van de loodmijn waarin hij werkte. Zo is hij éénmaal ontslagen omdat hij weigerde op bepaalde plekken in de mijn te dynamiteren, mijn vader vond het niet veilig genoeg. Hij is daarop naar de vakbond gestapt om het proces tegen het mijnbedrijf voor te bereiden. Mijn vader heeft dat proces uiteindelijk gewonnen, hij werd in ere hersteld en ontving daarbovenop een schadevergoeding. Met dat geld heeft hij mijn moeder getrakteerd op de wedstrijd Real Madrid – Atlético Madrid. Hij was dus in het toenmalige Spanje, onder het be-

wind van Franco, al heel syndicalistisch. Uiteindelijk werd hij zelfs woordvoerder voor de mijnwerkers van de enige vakbond van Spanje. Later in Frankrijk was hij de woordvoerder van de Spanjaarden in de koolmijnen."

Waar begon jouw carrière?

"Ik ben beginnen werken in een supermarkt in 1971, op mijn veertien jaar. Na ongeveer zeven jaar te hebben gewerkt in deze supermarkt heb ik mijn ontslag gekregen omdat ik zwanger was. In die tijd kon je daar nog voor ontslagen worden, maar ik heb daar op dat moment eigenlijk niet om getreurd. Ik heb dan meteen ander werk gezocht en in 1978 ben ik dan beginnen werken als klusjesvrouw van de telefoon in een opzoekingscentrum in Brussel. Dat was maar een tijdelijke job van een jaar, op 31 december 1978 was mijn laatste dag daar. Op 10 februari 1980 ben ik dan beginnen werken in Techniplex, een scheikundig bedrijf te Aalst, daar heb ik gewerkt tot aan mijn pensioen op 6 januari 2014. Dat bedrijf had in het begin ongeveer 57 arbeiders en bedienden, toen ik op pensioen ging waren dat er al 304."

Hoe ben je in contact gekomen met het ABVV?

"Ik passeerde voor mijn syndicale premie bij de Algemene Centrale van het ABVV in Aalst. Daar vroegen ze mij of ik het zag zitten om het mandaat van syndicale afgevaardigde binnen het bedrijf op te nemen. Ik heb toen toegezegd. Die eerste jaren bleken echter niet de makkelijkste te zijn. Enerzijds lag ik heel veel overhoop met mijn secretaris. Zo weigerde mijn werkgever op een bepaald moment mijn educatief verlof toe te staan waarop ik meteen contact opnam met mijn secretaris. Ik heb op dat moment veel te weinig steun gekregen van die secretaris, en de jaren daarna heb ik nog meermaals in de clinch gelegen met hem. Anderzijds werd de chemiesector, waaronder het bedrijf waar ik werkte, en de syndicale wereld gedomineerd door mannen. Ik heb echt respect moeten afdwingen tijdens de vele onderhandelingen in het bedrijf en binnen de vakbond, als vrouw werd er veel op u neergekeken. Het was dus boksen binnen de vakbond en binnen het bedrijf omdat je een vrouw was."

Heb je die houding ten opzichte van vrouwen zien veranderen doorheen de jaren?

"Ja, zeker en vast! Zowel binnen het bedrijf als binnen de vakbond is er veel meer respect gekomen voor vrouwen. Bij mijn afscheid op het bedrijf heb ik dat respect ook gevoeld van de directie en de hele ploeg. Dat wil niet zeggen dat er al een volledige gelijkheid heerst, binnen het bedrijf zijn er nog steeds veel meer mannen dan vrouwen actief. De scheikunde is en blijft een mannenwereld."

"Ik heb echt respect moeten afdwingen tijdens de vele onderhandelingen in het bedrijf en binnen de vakbond, als vrouw werd er veel op u neergekeken."

Antonia Flores Murillo

Kreeg je veel hulp in de eerste jaren van uw syndicale loopbaan?

"Doorheen de jaren heb ik niet heel veel hulp gekregen en eigenlijk heb ik daar ook niet veel achter gevraagd. Van kleins af aan was ik het namelijk al heel gewoon om zelfstandig te zijn. Ik moet wel zeggen dat ik veel geleerd heb uit de opleidingen of vormingen die het ABVV organiseerde. Vooral François Schoeters, die niets anders deed dan vormingen geven, heeft mij heel veel zaken bijgeleerd over hoe men onderhandelingen met de werkgevers moest aanpakken. Er werden ook soms sprekers uitgenodigd, zo is Rudy De Leeuw zelfs langsgekomen op een van deze vormingen. De opleidingen van François hebben mij wel echt geholpen in het opnemen van mijn rol als syndicaal afgevaardigde in de jaren 80 en als lid van de ondernemingsraad vanaf 1991. Buiten het werk en buiten de vakbond heb ik heel veel steun en hulp gekregen van mijn man. Hij heeft zich nooit vragen gesteld bij al die mandaten die ik opnam en hij was dé reden dat ik al die mandaten kon uitvoeren."

Wat zal je altijd bijblijven uit het delegeeschap?

"In 1991 ben ik verkozen in de ondernemingsraad van het bedrijf (Techniplex) én werd ik meteen secretaris van diezelfde raad. Wij hadden eigenlijk geen kans op het mandaat van secretaris omdat anciënniteit binnen het bedrijf ook meespeelde. Ik heb toen blufpoker gespeeld en mijzelf kandidaat gesteld op de eerste vergadering. Niemand van de directie of gemandateerden van het ACV hadden daar bezwaren tegen. De maand daarna moesten de notulen van de vorige vergadering goedgekeurd worden en dan hebben de leden van het ACV hun veto gesteld. De directie heeft mij op dat moment gesteund, zij argumenteerden dat het ACV de aanstelling van mij als secretaris een maand eerder wel hadden goedgekeurd. Ik werd dus verkozen als nieuwe secretaris van de ondernemingsraad van het bedrijf Techniplex."

Heb je ook minder leuke ervaringen aan jouw delegeeschap?

"Het overwicht van de grote scheikundige bedrijven binnen de onderhandelingen van de vakcommissies is toch wel een minder leuke ervaring geweest. De eisen die zij stellen zijn vaak zaken waar de werknemers binnen de KMO's enkel van kunnen dromen. De delegees binnen de grote bedrijven zijn ook vaak vrijgesteld, dat is bijvoorbeeld iets dat op ons bedrijf niet kon. Er bestaan grote verschillen in de arbeidsomstandigheden tussen KMO's en de grote bedrijven, dan is het heel belangrijk dat er meer solidariteit komt tussen de delegees van de grote bedrijven en de delegees van de KMO's."

Zijn er zaken die je als delegee ten goede hebt veranderd op de werkvloer?

"Ik denk dat dankzij mij de directie meer aandacht heeft geschonken aan het sociale aspect en de veiligheid binnen het bedrijf. Veilig werken is in de chemiesector van zeer groot belang want arbeidsongevallen zijn daar heel snel gebeurd. Daarom vond ik het heel belangrijk om altijd de oorzaak van een arbeidsongeval te onderzoeken zodat er op een gepaste manier gereageerd kon worden. Ik heb ook altijd een mandaat gehad binnen het Comité voor Preventie en Bescherming op het Werk (sinds 1985). Binnen de CPBW had de directie ook wel gehoor voor veiligheid op de werkvloer, er is dan ook op een positieve manier samengewerkt. Iedereen had belang bij zo weinig mogelijk arbeidsongevallen, jammer genoeg kun je routinefouten nooit uitsluiten. Zware arbeidsongevallen zijn er gelukkig nooit gebeurd, maar wel af en toe brand -en snijwonden."

Zou je het delegeeschap opnieuw doen?

"Ja, ik heb geen spijt dat ik die mandaten en verantwoordelijkheden heb opgenomen. Ik kan mij niet voorstellen dat ik mij op het werk enkel zou bezighouden met mijn werktaken. De werknemers binnen een bedrijf vertegenwoordigen en de werkomstandigheden van die werknemers behouden of verbeteren, dat zou ik echt niet kunnen loslaten."

Wat zijn de grote uitdagingen voor het ABVV?

"We zitten in een heel andere en vooral individuelere maatschappij waarin er minder en minder aandacht bestaat voor het sociale aspect. Die andere maatschappij manifesteert zich in slecht betaalde jobs, verwaarlozing van de alleenstaanden en meer flexibilisering op de werkvloer. Dat zijn belangrijke ontwikkelingen waar de vakbond op moet reageren. Wij hebben ooit gestreden voor drie achten en kwaliteitsvolle jobs, laten we dat verleden vooral niet vergeten."

"De werknemers binnen een bedrijf vertegenwoordigen en de werkomstandigheden van die werknemers behouden of verbeteren, dat zou ik echt niet kunnen loslaten."

Antonia Flores Murillo

Welke raad zou je de jonge delegees nog willen meegeven?

"Wees eerlijk tegenover uw militanten en voer uw job goed uit, want het is enkel op die manier dat je respect afdwingt. Vooral niet liegen of zaken uit uw duim zuigen, het is normaal dat we niet alles weten, we zijn geen wandelende encyclopedieën. Ga ten rade bij de vakbond om u te informeren en keer terug naar de militant met een correct antwoord. Ik vind dat er vandaag de dag een beetje een gebrek is aan objectiviteit, er is nood aan correcte informatie."

Ben je nog steeds actief binnen de vakbond?

"Ik heb eerst twee jaar na mijn brugpensioen nog vormingen gegeven aan militanten. Nu ben ik lid van de regionale seniorencommissie van de regio Aalst-Ronse en van de provinciale seniorencommissie Oost-Vlaanderen. Daarnaast ben ik ook nog actief binnen de seniorenwerking van de AC in Gent en op federaal niveau, de gendercommissie van de AC en sinds kort ben ik effectief lid van de Vlaamse Seniorencommissie. Dat is dus een hele boterham hé (lacht)."

radeis
1·2019

JAARGANG 14

januari-februari-maart 2019
verschijnt driemaandelijks

Afgiftekantoor 9000 Gent

Erkenningsnummer P608427

BC 30003

ABVV-Senioren
Hoogstraat 42 - 1000 Brussel
v.u. Caroline Copers

Voor vragen, opmerkingen, adreswijzigingen: 02 289 01 80 of dorien.deloof@linxplus.be

Linx+
ABVV-partner in vrije tijd